

Marno János

A cselekmény – Isten ha egyszer lábra kap

(részletek a fenti címet viselő, majd' harminc éve napvilágot látott verseskötet mai, tüzetes, minden egyes darabot felülvizsgáló átiratából, a műhelymunkát ki-kiteregető jegyzetek „multifunkcionális” beszédeivel ellátva)

12

És vajmi silány elégtétel lenne,
ha ráeszmél, az is, hogy nem csak egy komód
csapdjába esett, oly nyúzottan már,
mint egy nyúl: és ekkor pirosan kicsúcsosodik a mese,
miként a költészet buggyan fel Robinson
száján az autóban, nyála sós-édes íze
vézésre vall, melyet elapaszt tüstént a megrendelt
koszt; szemén széjjelmálik a rendőrkosztüm,
izzó ér cikkan a banya térde közé fogott
vaslombikon; ám amit csakugyan megért,
az semmi, ebből az árnyékszerkezetből.

12/b

Boszorkánykonyhának nézem a fentebbi helyszínt, amit a komód (figyelem: komód, komótos, azaz alapos és lassú, vagy lassú, mert alapos) mint csapda hirtelen visszacsempész egy ártatlan lakásba, ahol a komótban ágyneműk, törülközők halma közé dugva bármi elrejtethető. Pénz, kakaó, nyers kávé, konyak vagy vörösboros palack, bármi; ezek közül most, a pénzen kívül, egyetlen tétel nem indítja meg bennem a nyálképződést; ennek azonban már betegség is lehet az oka, szájgomba, szájpadrák, nyálkó képződése a nyálcsatornában s így tovább. A komótban eldugdosott holmik veszélyes időszakot sejtetnek – itt tehát, mivel az isteni látogatás 1987-ben lett “megejtve”, amely év másfajta veszélyeket helyezett kilátásba, az illető időszak minimum huszonöt-harminc évvel korábbra tehető. Amikor a vers alanya még csak kezdett idegenkedni a környezetétől és önmagától is. Gondolhatta hát, hogy ez a természet rendje, ahogy az ember, a természet sem feltétlenül vonzódik természetesen önmagához, más természetekhez, azonban ez nem megnyugtatta, hanem megrémítette őt már akkor is: ez a rémület hajthatta őt a komóttól le a boszorkánykonyha műhelyébe, az öregasszonyhoz, aki a főzőcskézésen kívül főleg a temető elhanyagoltabb sírhantjait gondozta, néha reggeltől alkonyatig. Robinson kedvence széltolója volt ennek az öregasszonynak; ő nem lóhette mellbe a kalandort, és már csak azért sem, mert Robinson a kívándorlási papírjait intézte azidótt, az öregasszony papírjait. A boszorkánykonyha mellett üzemelt a mosókonyha, ugyanazokkal az asszonyokkal, közülük sem ellenszenvezett Robinsonnal senki, valamennyien a község bolondját látták benne, nem pedig egy szélhámost, aki a körzeti orvoból csinált nem egyszer bolondot. Ennyi azonban legyen is elég egyelőre, nem térhetek el a célomtól, amely egy régi verseskötet előadását és rekonstruálását kívánja jelenteni.

(A sorozat további darabjait következő számunkban közöljük.)